

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 525/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť V. H. a R. H., zastúpených advokátom JUDr. Jakubom Mandelíkom, Advokátska kancelária, Štefánikova 8, Bratislava, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 8 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VI/1 Gd 428/13/1000 a jej upovedomením z 13. januára 2014 v spojení s postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VI/2 Gd 43/14/1000 a jej upovedomením zo 17. marca 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. H. a R. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. apríla 2014 doručená sťažnosť V. H. a R. H. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 149 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 8 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. VI/1 Gd 428/13/1000 a jej upovedomením z 13. januára 2014 v spojení s postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VI/2 Gd 43/14/1000 a jej upovedomením zo 17. marca 2014.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovatelia podaním doručeným Úradu na ochranu osobných údajov namietali nezákonný postup praktickej lekárky ošetrojúcej ich maloletého syna, ktorá v dôsledku skutočnosti, že ako zákonní zástupcovia svojho maloletého syna ho odmietli podrobiť povinnému očkovaniu, ich počínanie oznámila Regionálnemu úradu verejného zdravotníctva, ktorý proti nim začal viesť priestupkové konanie z dôvodu, že ich konanie vykazovalo znaky priestupku na úseku verejného zdravotníctva. Sťažovatelia poukazovali predovšetkým na to, že ako ošetrojúca lekárka, tak aj Regionálny úrad verejného zdravotníctva neprípustne zhromaždili a nakladali s osobnými údajmi sťažovateľov a ich maloletého syna, čím tak mali konať v rozpore s § 6 ods. 4 zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov v platnom znení (ďalej len „zákon o ochrane osobných údajov“). Úrad na ochranu osobných údajov ich podnet po prešetrení podľa § 63 ods. 3 písm. a) zákona o ochrane osobných údajov odložil ako zjavne neopodstatnený. Proti postupu Úradu na ochranu osobných údajov sťažovatelia podali podnet podľa § 31 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), ktorý prokurátor generálnej prokuratúry vybavil upovedomením sp. zn. VI/1 Gd 428/13/1000 z 13. januára 2014, proti ktorému podali sťažovatelia opakovaný podnet podľa § 34 zákona o prokuratúre, ktorý vybavil riaditeľ netrestného odboru generálnej prokuratúry upovedomením sp. zn. VI/2 Gd 43/14/1000 zo 17. marca 2014. V ostatnom podali sťažovatelia na ústavnom súde sťažnosť.

3. Meritom sťažnosti sťažovateľov je ich právny názor spočívajúci predovšetkým v tom, že *„Kontrolu vykonávania očkovania ako vopred jednoznačne vymedzený alebo ustanovený zámer spracúvania osobných údajov, ktorý sa viaže na určitú činnosť, nemožno považovať za súčasť poskytovania (preventívnej) zdravotnej starostlivosti, a preto je*

vyklúčené, aby osobné údaje neočkovaného dieťaťa a jeho zákonných zástupcov na účely vykonania kontroly očkovania a následného spustenia priestupkového konania spracovával poskytovateľ zdravotnej starostlivosti a ďalej ich poskytoval tretej osobe, ktorou je RÚVZ (UVZ SR). Očkovanie ako zdravotný výkon, ktorého súčasťou je aj vyšetrenie dieťaťa vo vzťahu k očkovaniu, je súčasťou poskytovania preventívnej zdravotnej starostlivosti. Kontrolu poskytovania (preventívnej) zdravotnej starostlivosti vrátane kontroly vykonávania očkovania, t. j. či bola poskytnutá správne (*lége artis*), vykonáva len Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou podľa § 18 ods. 1 písm. b) zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v spojení s § 14 písm. f) zákona o ochrane osobných údajov; RÚVZ ani ÚVZ SR ako orgány verejného zdravotníctva takú pôsobnosť nemajú vymedzenú nielen v zákone o ochrane zdravia, ale s možnosťou spracovávanía osobných údajov bez preukázateľného súhlasu dotknutej osoby nepočíta ani ustanovenie § 14 písm. f) zákona o ochrane osobných údajov.

Orgán verejného zdravotníctva (RÚVZ a ÚVZ SR) nie je ani poskytovateľom zdravotnej starostlivosti, ani inou inštitúciou poskytujúcou alebo riadiacou poskytovanie preventívnej zdravotnej starostlivosti, ktorej súčasťou je aj očkovanie proti prenosným chorobám, preto RÚVZ a UVZ SR nemôžu spracúvať osobné údaje, ktoré sa týkajú kontroly povinného očkovania, pokiaľ sa neznovelizuje znenie § 14 písm. f) zákona o ochrane osobných údajov. Takéto spracúvanie osobných údajov bez preukázateľného súhlasu dotknutých osôb, aj keby bolo upravené zákonom o ochrane zdravia, by bolo v priekrom rozpore s citovanými ustanoveniami právne záväzného aktu Európskej únie a prednostne by aj tak mala nastať aplikácia právne záväzného aktu Európskej únie.“.

Svoju argumentáciu sťažovatelia doplnili aj poukazom na rozpory v právnej úprave príslušných právnych predpisov, a to predovšetkým zákona o ochrane osobných údajov vo vzťahu k zákonu č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane zdravia“), ako sami udávajú „Osobitným predpisom je bez pochybností zákon č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov, resp. od 1. júla 2013 zákon č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov, ktorého ustanovenia prokurátori GP SR nechávajú vo svojich postupoch a rozhodnutiach úplne bez povšimnutia. Z dikcie § 60 ods. 2 zákona o ochrane

zdravia vyplýva, že režim ochrany osobných údajov v podmienkach orgánov verejného zdravotníctva sa riadi zákonom o ochrane osobných údajov a len v režime zákona o ochrane osobných údajov orgány verejného zdravotníctva môžu spracovávať osobné údaje v rozsahu nevyhnutnom na plnenie svojich úloh v oblasti ochrany, podpory a rozvoja verejného zdravia.

Zákon o ochrane zdravia doteraz nereagoval na sprísnenie zákona o ochrane osobných údajov, a preto jeho súčasné znenie neumožňuje na účely kontroly povinného očkovania spracovávať ani poskytovateľom zdravotnej starostlivosti, ani RÚVZ a ÚVZ SR žiadne osobné údaje. Akékoľvek spracovanie osobných údajov na účely kontroly povinného očkovania a následného vedenia priestupkových konaní je, podľa nášho názoru, porušením práva dotknutých osôb na ich súkromie a bezprávnym zásahom do ich súkromia nielen podľa všeobecne záväzných právnych predpisov Slovenskej republiky, ale aj podľa medzinárodnej legislatívy, ktorou je Slovenská republika viazaná, a ustálenej národnej a medzinárodnej judikatúry.“.

4. V nadväznosti na uvedené sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľov na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ods. 1 ústavy a na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru bolo porušené.

Základné právo sťažovateľov na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupmi a rozhodnutiami GP SR bolo porušené.

Základné právo sťažovateľov na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a rozhodnutím prokurátora GP SR v konaní č. VI/1 Gd 428/13/1000-9 Bratislava zo dňa 13. januára 2014 bolo porušené.

Základné právo sťažovateľov na efektívny prostriedok nápravy podľa čl. 13 ods. 1 dohovoru bolo porušené.

Právo sťažovateľov na ochranu práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb podľa čl. 149 ústavy orgánmi prokuratúry bolo porušené.

Zrušuje sa

a) rozhodnutie prokurátora GP SR v konaní č. VI/2 Gd 43/14/1000-4 zo dňa 17. marca 2014,

a) rozhodnutie prokurátora GP SR v konaní č. VI/1 Gd 428/13/1000 - 9 Bratislava zo dňa 13. januára 2014.

Ústavný súd priznáva vzhľadom na zhodnotenie aktivít GP SR, ako aj aplikáciu zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, finančné zadostučinenie sťažovateľom vo výške 3500 eur, ktoré je GP SR povinná vyplatiť sťažovateľom do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Ústavný súd priznáva advokátovi sťažovateľov náhradu trov právneho zastupovania.“

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Meritom podanej sťažnosti sťažovateľov je ich nesúhlas s postupom štátnych orgánov, a to Regionálneho úradu verejného zdravotníctva, Úradu na ochranu osobných údajov a v neposlednom rade aj generálnej prokuratúry, ktorá postup týchto orgánov preskúmavala v rámci sťažovateľmi podaných podnetov podľa § 31 a nasl. zákona o prokuratúre v súvislosti s odmietnutím povinného očkovania ich maloletého syna a začatia priestupkového konania proti nim, keďže, ako sami udávajú, „... *sme právne relevantným spôsobom poukázali... že na účely kontroly povinného očkovania vykonávanej podľa § 14 vyhlášky o prenosných ochoreniach*

- *poskytovateľ zdravotnej starostlivosti spracováva osobné údaje bez toho, aby bol oprávnený spracovávať osobné údaje nášho syna na uvedený účel ako vopred jednoznačne vymedzený alebo ustanovený zámer spracúvania osobných údajov;*

- *spracovávať v zdravotnej dokumentácii osoby, ktorej poskytuje zdravotnú starostlivosť, osobné údaje jej zákonných zástupcov na akýkoľvek účel;*

- *poskytovať osobné údaje nášho maloletého syna a nás ako jeho zákonných zástupcov RÚVZ alebo komukoľvek inému a*

- *RÚVZ ako orgán verejného zdravotníctva a štátny orgán spracováva osobné údaje nášho maloletého syna a nás ako jeho zákonných zástupcov bez toho, aby bol oprávnený vyžadovať osobné údaje v rozsahu celé meno, adresa a dátum narodenia rodičov, ktorí odmietli očkovanie, a následne ich spracovávať na účely kontroly povinného očkovania a vedenie priestupkového konania,*

to všetko bez toho, aby zoznam osobných údajov, účel ich spracúvania a okruh dotknutých osôb bol ustanovený osobitným predpisom, t. j. zákonom o ochrane zdravia alebo zákonom o ochrane osobných údajov a bez toho, aby sme k ich spracúvaniu ako dotknuté osoby dali náš preukázateľný súhlas.“

Podľa názoru sťažovateľov generálna prokuratúra v konaní o podnete podľa § 31 zákona o prokuratúre vedenom pod sp. zn. VI/1 Gd 428/13/1000 a v konaní o opakovanom podnete podľa § 34 zákona o prokuratúre vedenom pod sp. zn. VI/2 Gd 43/14/1000 reflektovala na vznesené námietky a pochybenia v postupe označených orgánov verejnej moci právne neúčinným spôsobom, v dôsledku čoho sa mala sama dopustiť porušenia už označených základných práv.

8. Podľa čl. 16 ods. 1 ústavy nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva... v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Podľa čl. 149 prokuratúra Slovenskej republiky chráni práva a zákonom chránené záujmy fyzických a právnických osôb a štátu. Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

9. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav vecí použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu teda predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana v zákonom predpokladanej kvalite poskytne (mutatis mutandis napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04). Už formulované ústavné závery sa v zásade vzťahujú nielen na ochranu poskytovanú súdmi, ale aj na ochranu poskytovanú inými orgánmi Slovenskej republiky.

10. Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány. Podľa § 31 ods. 2 zákona

o prokuratúre podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby... vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený. Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2). Podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci. Podľa § 54 ods. 2 písm. a) zákona o prokuratúre na účel vybavenia podnetu sa nadriadeným prokurátorom rozumie generálny prokurátor, ak ide o špeciálneho prokurátora, prokurátora generálnej prokuratúry okrem prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, krajského prokurátora, vyššieho vojenského prokurátora, prokurátora krajskej prokuratúry alebo prokurátora vyššej vojenskej prokuratúry.

II.A

K namietanému porušeniu označených práv upovedomením generálnej prokuratúry sp. zn. VI/1 Gd 428/13/1000 z 13. januára 2014

11. V čl. 127 ods. 1 ústavy zakotvený princíp subsidiarity znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom, alebo pred iným orgánom verejnej moci. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06).

Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

12. Pokiaľ ide o upovedomenie generálnej prokuratúry sp. zn. VI/1 Gd 428/13/1000 z 13. januára 2014, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto bolo možné podať, resp. využiť ako účinný prostriedok nápravy opakovaný podnet podľa § 34 zákona o prokuratúre (čo sťažovatelia aj využili), a preto nimi podanú sťažnosť v tejto jej časti bolo potrebné odmietnuť z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.B

K namietanému porušeniu označených práv upovedomením generálnej prokuratúry sp. zn. VI/2 Gd 43/14/1000 zo 17. marca 2014

13. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

14. Generálna prokuratúra v upovedomení sp. zn. VI/2 Gd 43/14/1000 zo 17. marca 2014 dôvodila:

„Podľa § 31 ods. 4 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 153/2001 Z. z.) na doručovanie pri vybavovaní podnetov sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 32 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. prijatie písomného podnetu prokurátor potvrdí. Ak písomne podaný podnet nebol podaný osobne, doručenie podnetu potvrdí prokurátor podávateľovi podnetu najneskôr do 10 dní od jeho doručenia. Ústne podaný podnet spíše do zápisnice; na žiadosť podávateľa podnetu mu poskytne odpis zápisnice.

Podľa § 33 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. prokurátor je povinný vybaviť podnet do dvoch mesiacov od jeho podania. V odôvodnených prípadoch rozhodne o predĺžení tejto lehoty bezprostredne nadriadený prokurátor (§ 53 ods. 1).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 71/1967 Zb.) konanie je začaté dňom, keď podanie účastníka konania došlo správneho orgánu príslušnému vo veci rozhodnúť. Pokiaľ sa konanie začína na podnet správneho orgánu, je konanie začaté dňom, keď tento orgán urobil voči účastníkovi konania prvý úkon.

Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. do lehoty sa nezapočítava deň, keď došlo ku skutočnosti určujúcej začiatok lehoty. Lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojim označením zhoduje s dňom, keď došlo ku skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak taký deň v mesiaci nie je, končí sa lehota posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu alebo na deň pracovného pokoja, je posledným dňom lehoty najbližší budúci pracovný deň.

Váš podnet bol Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky doručený dňa 13. 11. 2013 a preto v súlade s vyššie citovanou právnou úpravou lehota na vybavenie podnetu začala plynúť dňom 14. 11. 2013 a končila dňom 14. 01. 2014. O prijatí Vášho podnetu ste boli vyrozumení listom tunajšej prokuratúry č. VI/1 Gd 428/13-5 z 14. 11. 2013. Z obsahu dozorového spisu a internej štatistiky prokuratúry vyplýva, že dozorujúci prokurátor vec meritórne vybavil dňa 13. 01. 2014 s tým, že ním vypracované vyrozumenie o spôsobe vybavenia podnetu bolo predložené v tento deň na opis kancelárii. Po opise a po aprobácii prokurátorom bolo následne odovzdané na poštovú prepravu. S poukazom na uvedené skutočnosti možno konštatovať, že Vaše námietky formálne právneho charakteru, ktoré nemali vplyv ani na právnu pozíciu podateľov podnetu voči postupu prokurátora v tomto smere nie sú opodstatnené, pretože nemajú oporu v platnej právnej úprave vyjadrenej jednak v zákone č. 153/2001 Z. z., ako aj v zákone č. 71/1967 Zb.

V zmysle ustanovenia § 52 ods. 5 písm. f), g) zákona č. 355/2007 Z. z. poskytovatelia zdravotnej starostlivosti a zdravotnícki pracovníci sú povinní poskytovať úradu verejného zdravotníctva a regionálnemu úradu verejného zdravotníctva údaje súvisiace s prevenciou prenosných ochorení v zdravotníckom zariadení a taktiež sú povinní poskytovať úradu verejného zdravotníctva a regionálnemu úradu verejného zdravotníctva na plnenie ich úloh informácie a ďalšie údaje, ktoré majú k dispozícii alebo sú oprávnené ich zisťovať alebo vyžadovať.

S poukazom na uvedené možno konštatovať, že poskytovateľ zdravotnej starostlivosti má nesporne vo vzťahu k orgánom verejného zdravotníctva zákonom uloženú povinnosť poskytnúť mu všetky jemu dostupné údaje súvisiace s prevenciou prenosných ochorení. Lekárovi je teda uložená povinnosť informovať príslušné štátne orgány nielen o tých prípadoch, kedy došlo k odmietnutiu povinného očkovania, ale v rozsahu vymedzenom v ustanoveniach § 13 a § 14 vyhlášky Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 585/2008 Z. z. má povinnosť oznamovať všetky skutočnosti o povinnom očkovaní fyzických osôb.

Zákonná úprava poskytovateľom zdravotníckej starostlivosti súčasne ukladá aj povinnosť poskytnúť orgánom verejného zdravotníctva všetky informácie a údaje, ktoré majú k dispozícii alebo sú oprávnené ich zisťovať alebo vyžadovať na plnenie úloh týchto orgánov. Je nesporné, že v takto vymedzenom rámci povinností je aj povinnosť oznámiť odmietnutie povinného alebo nariadeného očkovania a to za účelom realizácie zákonom zverejnenej právomoci týchto štátnych orgánov prejednávať priestupky na úseku verejného zdravotníctva (§ 6 ods. 3 písm. k) v spojení s § 56 ods. 1 písm. a/ zákona č. 355/2007 Z. z.). Je zrejmé, že reálny výkon verejnej správy na úseku verejného zdravotníctva v rozsahu vyodenia zodpovednosti za protiprávne konanie by nebolo možné bez týchto informácií zabezpečiť. V platnej právnej úprave sú definované podmienky pre postih fyzických osôb, ktoré sa bez preukázania závažných zdravotných alebo iných lekárom zdôvodnených prípadoch nepodrobia očkovaniu vyplývajúcejmu z príslušných právnych predpisov alebo nariadenému očkovaniu. Uvedená právna úprava vytvára predpoklady pre vyodenie zodpovednosti všetkých osôb, ktoré svojím protiprávnym konaním naplnia skutkovú podstatu uvedeného priestupku a preto nemožno konštatovať, že by smerovala len k postihu rodičov neočkovaných detí (§ 51 ods. 3 zákona č. 355/2007 Z. z.). Právomoci, ktoré plnia

orgány štátnej správy na úseku verejného zdravotníctva sú plnené vo verejnom záujme za účelom realizácie opatrení smerujúcich k predchádzaniu vzniku a šíreniu prenosných ochorení. K veci je potrebné uviesť, že v zmysle ustanovenia § 60 zákona č. 355/2007 Z. z. orgány verejného zdravotníctva utvárajú a prevádzkujú informačné systémy, v ktorých zhromažďujú, uchovávajú a spracúvajú informácie potrebné na plnenie svojich úloh v oblasti ochrany, podpory a rozvoja verejného zdravia. Orgány verejného zdravotníctva spracúvajú osobné údaje v súlade s osobitnou právnou úpravou v rozsahu nevyhnutnom na plnenie svojich úloh v oblasti ochrany, podpory a rozvoja verejného zdravia. Osobitnou právnou úpravou (platnou aj pre preverenie Vášho návrhu na začatie konania) bola úprava vyjadrená v zákone č. 428/2002 Z. z.

Z hľadiska vymedzenia rozsahu oznamovaných povinností, ako aj vecného obsahu konkrétnych oznamovaných informácií a údajov možno konštatovať, že nie je ani možné v zákonnej úprave tieto podrobne vymedziť pre všetky právne oblasti na ktoré sa má vzťahovať. Všeobecné vymedzenie povinnosti poskytovateľov zdravotnej starostlivosti nie je v rozpore s úpravou vyjadrenou v ustanovení § 7 ods. 3 zákona č. 428/2002 Z. z. K postupu Regionálnemu úradu Verejného zdravotníctva Bratislava, ktorý ste v návrhu namietali je potrebné taktiež uviesť, že spracúvanie osobných údajov v danej veci bolo v súlade aj s ustanovením § 8 ods. 3 zákona č. 428/2002 Z. z. nakoľko sa jednalo o postup orgánu štátnej správy pri preverovaní porušenia ustanovení priestupkového práva, na ktorý bol zákonom tento štátny orgán zmocnený (§ 6 ods. 3 písm. k) zákona č. 355/2007 Z. z., § 89a ods. 1, 2 písm. b/, 3 zákona č. 372/1990 Zb.).

S poukazom na uvedené skutočnosti možno konštatovať, že vybavenie Vášho návrhu na začatie konania o ochrane osobných údajov Úradom pod č. 05699/2013-Os-4 z 18. 10. 2013 nebolo v rozpore so zákonom nakoľko lekárka - ako osoba poskytujúca zdravotnícku starostlivosť si plnila len legitímne uložené povinnosti a štátny orgán následne v danej veci realizoval, v intenciách zákona, jemu zákonom zverenú právomoc. Z uvedených dôvodov aj vybavenie Vášho podnetu, o ktorom ste boli vyrozumení listom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pod č. VI/1 Gd 428/13-/1000-9 z 13. 01. 2014, bolo vecne správne.“

15. Vzhľadom na obsahovú spojitosť upovedomenia generálnej prokuratúry sp. zn. VI/2 Gd 43/14/1000 zo 17. marca 2014 s upovedomením generálnej prokuratúry

sp. zn. VI/1 Gd 428/13/1000 z 13. januára 2014 považoval ústavný súd za potrebné uviesť aj podstatnú časť z odôvodnenia upovedomenia generálnej prokuratúry sp. zn. VI/1 Gd 428/13/1000 z 13. januára 2014:

„Generálna prokuratúra Slovenskej republiky sa problematikou povinnosti fyzickej osoby podrobiť sa povinnému očkovaniu najmä vo vzťahu k maloletým, za splnenie povinnosti ktorých zodpovedá zástupca dieťaťa, zaoberala v súvislosti s prešetrovaním podnetu smerujúceho voči Záväznému stanovisku Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky č. 1/2012 z 24. apríla 2012.

Predmetom tohto opatrenia, vydaného v zmysle zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov, bolo poskytovanie osobných údajov neplnoletých fyzických osôb a ich zákonných zástupcov, ktoré sa odmietli podrobiť povinnému očkovaniu vyplývajúcejmu z príslušných právnych predpisov poskytovateľmi zdravotnej starostlivosti.

Vzhľadom na skutočnosť, že prokuratúra opatrenie Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky považovala za nezákonné, zaslala mu stanovisko z 13. mája 2013 pod č. VI/3 Gd 85/13-1, z obsahu ktorého, okrem iného, vyplýva:

Zákon č. 355/2007 Z. z. v ustanovení § 2 ods. 1 písm. a), b) a h) definuje verejné zdravotníctvo ako komplexný systém zameraný na ochranu, podporu a rozvoj verejného zdravia. Obsahovo pojem verejné zdravie predstavuje úroveň zdravia spoločnosti, ktorá zodpovedá úrovni poskytovanej zdravotnej starostlivosti, ochrany a podpory zdravia a ekonomickej úrovni spoločnosti. V súvislosti s ochranou verejného zdravia definuje aj prevenciu ochorení a iných porúch zdravia ako systém opatrení zameraných na vylúčenie, prípadne zníženie rizika výskytu ochorení a iných porúch zdravia, na ktoré v rozhodujúcej miere vplývajú životné, pracovné a sociálno-ekonomické podmienky a spôsob života, a opatrení zameraných na ochranu, podporu a rozvoj verejného zdravia.

Možno teda konštatovať, že aj keď zdravie je vecou každého jednotlivca, verejné zdravie je celospoločenská záležitosť týkajúca sa každého jej člena, preto v záujme ochrany verejného zdravia zákon č. 355/2007 Z. z. v ustanovení § 12 vymedzuje opatrenia na predchádzanie ochoreniam, ktoré okrem iných zahŕňajú aj opatrenie na predchádzanie vzniku a šíreniu prenosných ochorení, a to formou osobitného a mimoriadneho očkovania, očkovania pri úrazoch, poraneniach a nehojajúcich sa ranách, očkovania pred cestou do

zahraničia, a v neposlednom rade aj očkovania osobitných skupín obyvateľstva (§ 12 ods. 2 písm. d).

V tomto kontexte zákon č. 355/2007 Z. z. v ustanovení § 51 zároveň ukladá fyzickým osobám povinnosti, a to najmä povinnosť plniť opatrenia v súvislosti s predchádzaním prenosným ochoreniam podrobením sa povinnému očkovaniu.

Podľa § 51 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z. z. fyzické osoby sú povinné

a) plniť opatrenia na predchádzanie ochoreniam podľa § 12 ods. 2 písm. a), d) až h) a opatrenia pri ohrození verejného zdravia podľa § 48 ods. 4 písm. a) až d), f) až i) a n) nariadené príslušným orgánom verejného zdravotníctva; to neplatí v prípade povinného očkovania, ak sú známe kontraindikácie,

d) podrobiť sa v súvislosti s predchádzaním prenosným ochoreniam lekárske vyšetreniam a diagnostickým skúškam, ktoré nie sú spojené s nebezpečenstvom pre zdravie, preventívnemu podávaniu protilátok a iných prípravkov, povinnému očkovaniu, liečeniu prenosných ochorení, izolácii a karanténym opatreniam.

Podľa § 51 ods. 3 zákona č. 355/2007 Z. z. ak ide o maloletého, zodpovedá za plnenie povinností podľa odsekov 1 a 2 zástupca dieťaťa.

Povinnosť podrobiť sa povinnému očkovaniu je teda v zákone výslovne upravená. Vzhľadom na biomedicínske aspekty tohto preventívneho opatrenia, samotný rozsah povinného očkovania nie je vymedzený v zákone, ale stanovuje ho vykonávacia vyhláška Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 585/2008 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prevencii a kontrole prenosných ochorení. Žiadna zákonná úprava nemôže totiž podrobne vymedziť všetky právne vzťahy, na ktoré sa má v budúcnosti vzťahovať a ktoré sa ňou budú riadiť. Ani zákon č. 355/2007 Z. z., aj vzhľadom na rozsah jeho predmetu, nemôže vopred detailne pre všetky subjekty určiť reálny obsah ich povinností, najmä ak závisí od objektívne sa vyskytujúcich okolností.

Závažnosť opatrenia (povinnosť podrobiť sa povinnému očkovaniu) je z hľadiska ochrany verejného zdravia zvýraznená aj jeho vynútitelnosťou pod hrozbou sankcie v prípade jeho nesplnenia. Zákonodarca v ustanovení § 56 ods. 1 písm. a) zákona č. 355/2007 Z. z. definoval, že fyzická osoba, ktorá sa bez preukázania závažných zdravotných alebo iných lekármi zdôvodnených prípadoch nepodrobí očkovaniu, vyplývajúcemu z príslušných právnych predpisov, alebo nariadenému očkovaniu, dopustí sa

priestupku na úseku verejného zdravotníctva. Zároveň, orgány verejného zdravotníctva sú podľa platnej právnej úpravy povinné fyzickým osobám za porušenie povinností vyplývajúcich z § 51 zákona č. 355/2007 Z. z. ukladať sankcie, pričom v zmysle § 51 ods. 3 v konaní postupujú podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Poskytovatelia zdravotnej starostlivosti, definovaní v § 4 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve v znení neskorších predpisov, sú v zmysle § 79 ods. 1 písm. a) tohto zákona povinní pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti dodržiavať osobitné predpisy. Okrem iných povinností sú podľa § 18 ods. 1 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti v znení neskorších predpisov je poskytovateľ povinný údaje zo zdravotnej dokumentácie spracúvať, poskytovať a sprístupňovať v súlade s týmto zákonom a osobitným predpisom.

V súvislosti s výkonom očkovania osôb poskytovateľmi zdravotnej starostlivosti je osobitným predpisom zákon č. 355/2007 Z. z., ktorý v ustanovení § 52 ods. 5 poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti ukladá povinnosti;

- poskytovať úradu verejného zdravotníctva a regionálnemu úradu verejného zdravotníctva údaje súvisiace s prevenciou prenosných ochorení v zdravotníckom zariadení, (písm. f)

- poskytovať úradu verejného zdravotníctva a regionálnemu úradu verejného zdravotníctva na plnenie ich úloh informácie a ďalšie údaje, ktoré majú k dispozícii alebo sú oprávnené ich zisťovať alebo vyžadovať (písm. g).

Z ustanovenia § 52 ods. 5 písm. f) zákona č. 355/2007 Z. z. teda vyplýva, že poskytovateľ má vo vzťahu k orgánom verejného zdravotníctva povinnosť poskytovať mu všetky jemu dostupné údaje súvisiace s prevenciou prenosných ochorení. Znamená to, že lekár má povinnosť informovať príslušné orgány nie len v prípadoch odmietnutia povinného očkovania, ale v rozsahu § 13 a § 14 vyhlášky Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 585/2008 Z. z. mu oznamuje všetky skutočnosti o povinnom očkovaní fyzických osôb.

Pokiaľ ide o povinnosť poskytovateľov vyplývajúcu z § 52 ods. 5 písm. g) zákona č. 355/2007 Z. z., t. j. povinnosť poskytovať orgánom verejného zdravotníctva všetky

informácie a údaje, ktoré majú k dispozícii alebo sú oprávnené ich zisťovať alebo vyžadovať na plnenie ich úloh, je nesporné, že zahŕňa aj povinnosť oznámiť odmietnutie povinného alebo nariadeného očkovania, a to za účelom vyvodenia priestupkovej zodpovednosti voči povinnej fyzickej osobe. Ide o informácie a údaje, ktoré sú svojim obsahom nevyhnutné pre výkon verejnej správy na úseku verejného zdravotníctva, pričom ich rozsah je určený jeho účelom, v danom prípade vyvodením zodpovednosti za protiprávne konanie. Preto je logické, že poskytovateľ je povinný okrem skutočnosti odmietnutia očkovania, oznámiť osobné údaje osôb, ktoré sa nepodrobili očkovaniu alebo nariadenému očkovaniu, resp. osobné údaje ich zákonných zástupcov, a to v takom rozsahu, aby mohol byť zabezpečený riadny výkon verejnej správy, t. j. uskutočnením priestupkového konania dosiahnuť realizáciu opatrenia na predchádzanie vzniku a šíreniu prenosných ochorení formou povinného očkovania.

Navyše, aj plnenie povinností poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, uvedené v ustanovení § 52 ods. 5. zákona č. 355/2007 Z. z., je vynútiteľné pod hrozbou sankcie, lebo ich nesplnením sa daný subjekt dopúšťa správneho deliktu na úseku verejného zdravotníctva podľa § 57 ods. 43 a vystavuje sa hrozbe udelenia správnej sankcie zo strany orgánov verejného zdravotníctva.

Pre úplnosť treba uviesť, že prokuratúra napriek nezákonnosti opatrenia Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky (Záväzný stanovisko č. 1/2012 z 24. apríla 2012) nereagovala naň protestom prokurátora len z toho dôvodu, že v čase jeho preskúmania už stratilo účinnosť.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti Generálna prokuratúra Slovenskej republiky považuje postup Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky v spojitosti s odmietnutím Vášho návrhu na začatie konania v tejto veci za zodpovedajúci zákonu.

Z týchto dôvodov nie sú v tejto veci splnené zákonné podmienky na uplatnenie právneho prostriedku dozoru prokurátora nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov voči Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky ako orgánu verejnej správy.

Týmto je Váš podnet vo veci postupu Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky vybavený.“

16. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, v danom prípade iné orgány verejnej moci, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov v rámci im zverených kompetencií legislatívne vymedzených. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

17. Súčasťou obsahu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda právo účastníka konania na také odôvodnenie úradného rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom tejto ochrany (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 260/06, I. ÚS 110/07, III. ÚS 2/09 a iné).

18. Po oboznámení sa s obsahom upovedomenia generálnej prokuratúry sp. zn. VI/2 Gd 43/14/1000 zo 17. marca 2014 (v kontexte dôvodov aj upovedomenia generálnej prokuratúry sp. zn. VI/1 Gd 428/13/1000 z 13. januára 2014, pozn.) ústavný súd konštatuje, že prokurátor generálnej prokuratúry vybavujúci opakovaný podnet sťažovateľov konal v medziach svojej právomoci a v súlade predovšetkým s príslušnými ustanoveniami zákona o prokuratúre, ktoré interpretoval a aplikoval v súlade s ich obsahom, jeho úvahy sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Jeho postup bol v súlade so zákonom a ústavne konformný, po preskúmaní ktorého ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť so sťažovateľmi namietaným porušením práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čo zakladá dôvod odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť. Inými slovami, generálna prokuratúra vzala na vedomie podstatu argumentov opakovaného podnetu sťažovateľov a zároveň predstavila svoje argumenty, ktoré ju viedli k záveru o zákonnosti predchádzajúceho postupu generálnej prokuratúry v súvislosti s prešetrovaním sťažovateľmi označeného postupu orgánov verejnej moci o neoprávnenom nakladaní s ich osobnými údajmi v súvislosti so začatím priestupkového konania proti nim v dôsledku odmietnutia

povinného očkovania. Závery, ku ktorým generálna prokuratúra dospela, nachádzali oporu, resp. svoje priame vyjadrenie v dotknutých právnych predpisoch, a to predovšetkým zákona o ochrane zdravia a vyhlášky Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 585/2008 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prevencii a kontrole prenosných ochorení v znení neskorších predpisov, ktorých výklad bol ústavne súladný. Sťažovateľmi nastolená polemika (pozri bod 3) vrátane celkového posúdenia problematiky povinného očkovania je v súčasnom období predmetom posúdenia ústavného súdu v konaní podľa čl. 125 ústavy v konaní vedenom pod sp. zn. PL. ÚS 10/2013.

19. Zároveň ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) vyhovelí (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06). V dôsledku uvedených úvah ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v časti namietajúcej porušenie ich práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy odmieta ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Pretože sťažovatelia namietali porušenie svojich práv podľa čl. 16 ods. 1 ústavy a podľa čl. 8 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 dohovoru v príčinnej súvislosti s porušením čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré ústavný súd nezistil, nemohlo dôjsť k porušeniu ani ostatných sťažovateľmi označených práv. Navyše, čl. 149 ústavy základné práva a slobody neupravuje.

20. Ústavný súd zároveň konštatuje, že aj námietku sťažovateľov o nezákonnom vybavení ich opakovaného podnetu riaditeľom netrestného odboru generálnej prokuratúry považuje za irelevantnú. V tejto súvislosti je potrebné predovšetkým uviesť, že riaditeľ netrestného odboru generálnej prokuratúry tým, že svojím podpisom schválil vybavenie opakovaného podnetu, postupoval spôsobom súladným so zákonom. K takémuto úkonu bol oprávnený, vychádzajúc pritom z § 6 ods. 1 písm. a), § 34 ods. 1 a § 54 ods. 2 písm. a)

zákona o prokuratúre a čl. 9 písm. a) bodu 2 príkazu generálneho prokurátora č. 11/2013 z 30. októbra 2013, ktorým sa upravuje aprobačné oprávnenie na generálnej prokuratúre, podľa ktorého riaditelia odborov v rozsahu svojej pôsobnosti schvaľujú a podpisujú, ak tento príkaz neustanovuje inak, v zastúpení generálneho prokurátora vybavenie opakovaného podnetu podľa § 34 zákona o prokuratúre, ak predchádzajúci podnet vybavil prokurátor generálnej prokuratúry, ktorý patrí do ich riadiacej pôsobnosti. Vzhľadom na uvedené považuje ústavný súd aj túto námietku sťažovateľov za zjavne neopodstatnenú, v dôsledku čoho ich sťažnosť v tejto jej časti odmieta podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

21. V súvislosti s námietkou sťažovateľov týkajúcou sa priet'ahového postupu generálnej prokuratúry pri vybavovaní podnetu podľa § 31 zákona o prokuratúre prokurátorom generálnej prokuratúry, ktorý tento vybavil po uplynutí 2-mesačnej lehoty ustanovenej zákonom o prokuratúre s dôsledkom porušenia ich práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd vychádza zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola sťažnosť pred ústavným súdom uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Ak v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd sťažnosť v zásade odmieta ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je totiž to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06). V dôsledku uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľov aj v tejto jej časti odmieta z dôvodu jej zjavej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

22. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov na ochranu ústavnosti, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

23. Nad rámec už uvedeného ústavný súd konštatuje, že petit sťažnosti sťažovateľov (ktorý je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde záväzný a východiskom pre posúdenie celej sťažnosti koncipovanej ich právnym zástupcom, pozn.) vykazoval znaky neurčitosti a nejasnosti, keď sťažovatelia v jeho úvode bližšie nešpecifikovali (neoznačili) napadnuté upovedomenia generálnej prokuratúry v súvislosti s označením niektorého zo základných práv, ktorého porušenie namietajú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2014